

Phần 3

Chương 7

Thế giới trắng xóa một mảng, ta không biết lúc nào mình mới có thể tỉnh lại.

Giống như lúc trước ta vì cứu Thiên Chỉ bị tà khí trong Phục Yêu trì làm hôn mê, ta có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài, có thể cảm nhận được động tĩnh bên ngoài, nhưng ta không thể mở mắt, không thể cử động cơ thể, hơn nữa những cảm giác đối với bên ngoài này, có lúc rõ ràng có lúc lại mơ hồ.

Nhưng bất kỳ lúc nào, dường như ta đều có thể nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng bên tai ta: “Sự phụ, năm mươi năm rồi, người vẫn chưa ngủ đủ sao?”

“Sự phụ, một trăm năm rồi, người còn bắt con chờ bao lâu nữa...”

“Sự phụ, ba trăm năm rồi, Tử trì bị mặt trời hong sấp khô rồi.”

“Sự phụ, hàng liễu bên Tử trì bay tứ tung trước sân, tiếng con quét hôm nay người có nghe thấy không...”

Nghe thấy rồi.

Ta mở mắt, nhìn thấy đầu giường khắc hoa, bên ngoài gió hiu hiu thổi vào, ta nghiêng đầu, từ trong cửa sổ nhìn thấy bóng Thiên Cổ đang cầm chổi quét sân bên ngoài. Từng hồi từng hồi “sột soạt”, tựa như một lão tăng chuyên tâm khổ tu.

Tịch mịch biết bao.

Ở đây vẫn là đỉnh Không Linh, ta cũng chưa giải trừ ấn chú trên người nó, giọng nói trong mộng tựa như vẫn còn bên tai, Thiên Cổ à Thiên Cổ, rốt cuộc con đã chịu đựng đau đớn bao nhiêu năm để ở đây bầu bạn với ta.

Ta động đậy ngón tay ngồi dậy.

Bóng người quét sân bên ngoài dường như khựng lại trong khoảnh khắc đó.

Nó quay đầu lại, nhìn thấy ta trong cửa sổ. Ta cũng nhìn thấy nó, vì quanh năm áp chế đau đớn nên sắc mặt tái nhợt, gương mặt ốm o như đã lâu lắm rồi chưa từng ăn no, nó vì ta đã chịu biết bao đau khổ.

Ta khó nhọc kéo cánh môi muốn cười, nhưng cuối cùng vẫn thất bại, chỉ có ánh sáng trên ngón tay chuyển động, đã lâu không sử dụng pháp thuật khiến cơ thể ta có hơi không thích ứng, nhưng so với Thiên Cổ, chút không thích ứng này vốn không đáng nhắc tới.

Ánh sáng bạc lão đảo bay tới trước mặt Thiên Cổ, chìm vào mi tâm nó. Ta vẫy tay với nó: “Thiên Cổ, lại đây.”

Nhiều năm về sau, người trong giang hồ rần rần đồn rằng.

Ngày xưa ngày xưa, Thần châu đại địa từng có ba đại ma đầu, tất cả đều do tiên nhân duy nhất của Thần châu đại địa dạy dỗ. Hơn nữa, cuối cùng tiên nhân đó còn cùng đại đồ đệ của mình sinh ra một bầy tiểu ma đầu...

Chương 8

Ta sống dưới núi Thương Lam từ nhỏ, ta hiểu rất rõ núi Thương Lam ngàn dặm. Ta biết núi Thương Lam có mấy vạn khe suối khe sông, tất cả đều chảy về hồ Linh Kính sâu không thấy đáy. Ta cũng biết phái Thương Lam có một truyền thuyết, truyền rằng dưới đáy hồ phong ấn một đại ma đầu gây họa cho thiên hạ ba trăm năm trước, ta còn biết phong ấn đại ma đầu là một linh kính dưới đáy hồ, nếu lấy kính đi, đại ma đầu sẽ phá được phong ấn, trở lại Tam giới, nguy hại chúng sinh.

Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày, ta lại là người thả hãn ra...

Hôm đó trăng mờ gió rít, ta đang định đến phái Thương Lam trộm một vật vô cùng quan trọng với mình, nào ngờ bị đệ tử canh giữ cửa núi phát hiện, trong lúc hoảng loạn trốn chạy, ta đâm đầu xuống hồ Linh Kính, bơi một mạch xuống dưới, vô tình đập phải đáy hồ, vô tình bước vào động băng phong ấn đại ma đầu dưới đáy hồ, vô tình nhìn thấy linh kính được khảm trong huyền băng.

Ta thè với trời, lúc đó ta không hề làm gì hết!

Ta chỉ... hiểu kỳ lấy ngón trỏ cào cào rìa linh kính, sau đó... mẹ nó chứ ai ngờ được vật phong ấn quan trọng như vậy lại chẳng có gì cố định! Đập lên tay ta đánh “keng” một tiếng!

Lúc đó ta sợ đến run chân, thật hận không thể chặt đôi tay mình đi, vút chúng và tấm kính kia tới chân trời.

Nhưng ta không hề có thời gian làm vậy, trong thoáng chốc, linh kính đầy linh khí trong truyền thuyết kia nứt ra một đường trong tay ta, đổi lại, huyền băng trước mặt ta cũng “rắc” một tiếng nứt ra một đường, một khối huyền băng rơi xuống, ta thấy có một đôi mắt đường cong tuyệt đẹp vùi sâu bên trong.

Rèm mi khẽ rung, mắt chậm chậm mở ra, người đó có một đôi mắt đen sâu thẳm, tựa như có thể chứa đựng ngàn vạn vì sao trên trời.

Dần dần, ta nhìn thấy gương mặt ngỡ ngác thất thần của mình trong mắt người đó.

Nhưng không chờ ta tiếp tục ngỡ ngác thêm, linh kính trong tay ta bỗng “rắc rắc” mấy tiếng xuất hiện vô số vết nứt, mảnh kính trên tay ta rơi lả tả, lập tức hóa thành tro bụi trong nước hồ. Huyền băng trước mặt cũng tan rã trong phút chốc.

Ta bị sóng nước chân động đẩy ngã về phía sau, lăn mấy vòng mới dừng lại được.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, đại ma đầu trong truyền thuyết đã phá băng bước ra. Nước hồ khuấy động y phục và mái tóc dài của hắn, bay lên thành một đường cong kì dị, hắn đang nhìn ta, đôi mày khế chau. Nhớ đến những truyền thuyết giết người không chớp mắt của hắn, ta sợ đến tim đập chân run, không kịp đứng dậy mà lăn lê bò toài chạy ra khỏi động băng, nhưng vào lúc này, đáy hồ bỗng rung chuyển kịch liệt, khiến ta hoa mắt chóng mặt, mặt đất khiến ta lắc tới lắc lui như mẹ đưa nôi, sau đó hất ta đến bên chân đại ma đầu.

Ta bị lắc đến suýt nôn mửa, trong lúc khẩn cấp chỉ đành tóm đuôi đại ma đầu, ôm chặt hắn lại.

“Buông tay.” Ta nghe đại ma đầu lạnh lùng uy hiếp trên đỉnh đầu.

Ta rất sợ hắn đập chết ta, nhưng hiện giờ sau lưng ta có một xoáy nước đang chậm chậm hình thành, mang theo lực hút ngày càng mạnh kéo ta vào trong, ta càng sợ lúc bị hút vào ta sẽ bị xé tan thành từng mảnh vụn.

Trước sau cũng là chết, ta đương nhiên chọn cách đỡ thê thảm nhất.

“Ma đầu đại nhân! Là ta thả ngài ra đó! Tốt xấu gì ngài cũng cứu ta một mạng đi chứ!”

“Cút đi!” Nghe như hắn vô cùng tức giận.

Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông, ta bỗng nhớ lại đám đệ tử ngu xuẩn phái Thương Lam thường nói một câu: “Ta không đi đâu! Có chết thì chúng ta cùng chết!” Ta thật sự thấy lời này quá phù hợp với tâm trạng của ta, ta ôm chặt đuôi hắn hét lên: “Muốn chết thì cùng chết! Ta không để người đi trước đâu!”

Pháp thuật trong tay hắn đánh về phía ta, ta bất chấp tất cả há miệng ra, “ngoàm” một cái cái lên eo hắn, hắn hự một tiếng, tựa như khí trong đan điền đều bị ta cắn tản mát hết, pháp thuật trong tay tan biến, cơ thể trĩu xuống dưới. Sức mạnh của xoáy nước sau lưng ngày càng lớn, trong hỗn loạn, ta và hắn cùng bị hút vào.

Trước khi hôn mê, ta chỉ nhớ đến một chuyện.

Cơ thịt trên eo đại ma đầu... mạnh thật.

Sau đó?

Sau đó... đến khi ta tỉnh lại, chuyện thần kì xảy ra.

Ta và đại ma đầu đã đến núi Thương Lam ba trăm năm về trước.

Lúc đó ta tỉnh lại giữa băng tuyết đầy trời, nhìn thấy nửa người đại ma đầu bị vùi trong tuyết.

Tuy chưa rõ tình hình, nhưng ta lập tức có một ý nghĩ, ta phải giết hắn. Ma đầu này năm xưa giết chết ân sư cầu kết ma tộc tàn hại chúng sinh, tội lỗi chồng chất đến nỗi người xưa không thấy người sau chẳng bằng, tiếng ác đến nỗi các bậc phụ mẫu hiện giờ vẫn còn dùng tên hắn để hù dọa những đứa trẻ không vâng lời.

Ta đã thả người như vậy ra, đương nhiên ta phải vá lại lỗ thủng bằng trời này.

Ta ngưng tụ pháp thuật trên chủy thủ, sau đó rạch mạnh lên cổ hấn, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, chủy thủ và da thịt hấn ma sát phát ra tia lửa, lúc đó lưỡi chủy thủ huyền thiết của ta xoắn lại...

Xoắn lại...

Ta sợ đến mức cảm sắp rơi xuống, chủy thủ Xuất Vân này của ta là tiên khí mẫu thân để lại cho ta mà! Nhìn cái cổ không hề thương tổn của đại ma đầu, ta không kịp xót cho di vật của mẫu thân, run cầm cập cất lại chủy thủ, lăn lê bò toài trôn sang bên cạnh.

Tên này lại còn có thân kim cương bất hoại nữa!

Chả trách với sức của ba đại tiên môn ba trăm năm trước cũng chỉ phong ấn hấn chứ không giết, thì ra không phải không muốn giết mà là không giết nổi!

Thôi xong, xong rồi, ta càng vá càng thủng to rồi.

Lòng ta đang hoảng hốt bất định, bỗng cổ chân thít lại, ta thầm giật mình, quay đầu nhìn lại, quả nhiên đại ma đầu đã tỉnh. Bàn tay lạnh như băng của hấn đang tóm chặt cổ chân ta, đôi mắt đen tuyền phóng ra sát khí như mũi tên cắm vào tim ta, quan sát kỹ, trong đáy mắt hấn còn lờ mờ lóe lên ánh sáng đỏ.

Ta biết, đó là ma khí.

Ta xoa dịu hấn: “Đại nhân! Chỉ cần đừng lấy mạng, muốn gì cũng được.”

Hấn kéo cổ chân ta, giãy dụa bò ra khỏi tuyết, dáng vẻ lại thảm hại hết như ta: “Đệ tử Thương Lam?” Giọng hấn như tuyết.

Bị phong ấn dưới hồ Linh Kính núi Thương Lam ba trăm năm, nhất định hấn rất hận đệ tử phái Thương Lam, ta vội lắc đầu phủi sạch quan hệ: “Không không không, không phải đâu!” Thấy hấn quan sát y phục ta, ta lại vội giải thích, “Ta trộm đó! Ta ta ta... ta là người của ma tộc!”

Trong lúc khẩn cấp, để giữ mạng, ta không thể không nói với hấn bí mật lớn nhất của ta. Chỉ mong hấn niệm tình đồng tộc, tha cho ta một con đường sống.

Hấn thoáng im lặng, ta cảm giác có một khí tức từ bàn chân đang bị hấn bóp xông lên trên, thăm dò trong cơ thể ta, ta biết hấn đang điều tra chân tướng ta, nên để mặc khí tức của hấn chui đi chui lại trong cơ thể ta, một lúc sau, thần sắc hấn không rõ, hỏi ta: “Nửa người nửa ma?”

Ta gật đầu: “Cha là ma, mẹ tu tiên...”

Thần sắc hấn biến đổi, ngay cả ta cũng dễ dàng nhìn ra cảm xúc của hấn đang chấn động.

Lẽ nào... thân phận của ta còn bị hấn ghét hơn đệ tử phái Thương Lam sao...

Vậy nói sớm đi chứ! Ta sẽ không hề do dự thừa nhận mình là đệ tử phái Thương Lam!

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn giữ mạng cho ta.

Ta bị đại ma đầu tóm cổ đi xuống núi tuyết, lúc đó ta không biết tại sao cảnh sắc núi Thương Lam lại thay đổi đến mức khiến ta thấy vô cùng lạ lẫm, mãi đến khi đi ngang tấm bia cao to do phái Thương Lam lập dưới núi, ta lẩm bẩm: “Tấm bia này trở nên vừa mới vừa sạch từ khi nào vậy?”

Đại ma đầu nhìn ta, sau đó trầm giọng hỏi ta: “Vừa rồi người nói ta bị phong ấn ba trăm năm?”

Ta gật đầu, thấy hắn nheo mắt, ta lập tức dựng ngón tay chỉ lên trời thề: “Nếu có nửa lời dối trá, nhất định sẽ bị trời đánh thánh đâm không được chết yên!”

Thần sắc trong mắt đại ma đầu biến đổi, cuối cùng hắn lẩm bẩm: “Vậy hiện giờ chính là ba trăm năm trước.”

Chương 9

Ba trăm năm trước là thời ta còn chưa sinh ra. Ta thật sự hoàn toàn không biết gì về thời đại này.

Ta và đại ma đầu ở lại trong một trấn nhỏ ngoài núi Thương Lam vài ngày, sắp xếp lại chuyện nghe có vẻ vô cùng hoang đường này, luôn tiện nghe ngóng ở thời điểm này, phái Thương Lam đang xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng xác định được mấy chuyện.

Thứ nhất, bọn ta hình như bị sức mạnh của linh kính đưa đến đây, vì đại ma đầu nói, linh kính còn có một tên khác là Hồi tổ kính, nhưng không ai biết tại sao lại có tên gọi này, tất cả mọi người đều cho rằng nó chỉ là một tấm kính đòi đào linh khí, chỉ có thể dùng để tu hành. Mãi đến khi ta làm vỡ nó, cuối cùng đại ma đầu cũng hiểu ra ý của tên này.

“Thật ra ta cảm thấy chuyện này cũng không thể trách ta...”

Dưới ánh mắt lạnh lùng của đại ma đầu, ta chỉ đành im miệng.

Thứ hai, muốn trở về cũng chỉ có cách tìm được linh kính của thời đại này. Linh kính ba trăm năm sau tuy đã bị ta hủy, nhưng linh kính hiện giờ chắc vẫn hoàn hảo nguyên vẹn.

Thứ ba, linh kính ở phái Thương Lam, hiện giờ đang nằm trong tay đại đệ tử Mộc Tuyên.

Nghe đại ma đầu nói điểm thứ ba, ta ngây ra: “Làm sao người biết? Còn nữa... Tên Mộc Tuyên này hình như hơi quen tai.”

Đại ma đầu im lặng nhìn ta, trong lúc không lời đối đáp, ta bỗng hiểu ra: “À... là... là người hả...”

Nói cho chính xác, thời điểm bọn ta đến hiện giờ hơn ba trăm năm mươi năm trước, lúc này đại ma đầu vẫn chưa phải là đại ma đầu, hắn vẫn là đại đệ tử Mộc Tuyên nổi danh nhất của phái Thương Lam, hắn là nhân tuyển có hi vọng được kế thừa vị trí Thương Lam tôn giả, thân đầy hào quang, danh tiếng vang dội, tiền đồ tốt đẹp...

Ta len lén nhìn đại ma đầu, thấy hiện giờ gương mặt hắn gầy ốm, sắc mặt tái nhợt, trong mắt thoáng hiện ma khí. Ta bỗng cảm thấy thế sự khó lường, bất giác thờ dài một tiếng.

Tại sao hắn lại làm những chuyện khi sư diệt tổ, đại nghịch bất đạo như vậy chứ...

Hôm sau bọn ta bắt đầu khởi hành đi tìm Mộc Tuyên. Không cần nghe ngóng nhiều, đại ma đầu rất rõ hiện giờ Mộc Tuyên đang ở đâu.

Nhưng khi bọn ta sắp tìm được nơi Mộc Tuyên đang ở, đại ma đầu bỗng dừng hồi hộp.

Càng tới gần, sắc mặt đại ma đầu càng không ổn, ta rất lo lắng, nếu hắn chết ở đây, ta chẵn chẵn cũng không về được. Dù sao thì dựa vào trăm năm tu vi của ta, muốn đánh bại đại đệ tử Thương Lam lúc này để cướp linh kính vẫn là chuyện cực kì khó khăn.

Trước lúc ta hỏi hắn, đại ma đầu bỗng lùi ta đi.

“Ta không thể gặp hắn.”

Ta biết hắn đang nói Mộc Tuyên, nhưng ta rất nghi hoặc: “Tại sao?”

“Ta và hắn là cùng một người, không thể nghịch lại thiên địa đại đạo, nếu ta và hắn gặp nhau, chắc chắn sẽ có một người biến mất khỏi thế gian.”

Ta giật mình: “Vậy làm sao lấy lại linh kính?” Ta còn phải trở về ba trăm năm sau làm chuyện của ta nữa mà!

Đại ma đầu lại yên lặng nhìn ta.

“Người cứ yên lặng không nói nhìn ta làm gì!” Ta hơi cáu, “Ta đâu đánh lại hắn!” Cho dù là ba trăm năm trước hay ba trăm năm sau, sự thật ta đánh không lại hắn vẫn không hề thay đổi.

Hắn chau mày: “Ai kêu người đi đánh, kêu người động não thôi.” Hắn nói, “Đi tiếp cận hắn.”

Hắn trịnh trọng nhìn ta: “Ta sẽ giúp người.”

Giúp ta dụ dỗ chính mình hả? Nghe ra... hình như cũng chắc ăn lắm.

Ta khuất phục.

Vậy là hắn đẩy ta tới một con đường nhỏ trên núi sâu mà Mộc Tuyên nhất định sẽ đi qua.

Ta nằm đó, nhìn về hướng Đông Nam.

Đại ma đầu nói, ngày này ba trăm năm trước, hắn đã ngang qua con đường này, sau đó gặp được đồ đệ đầu tiên trong đời mình.

Đó vốn dĩ là một thiếu niên thuần phác kiên cường lại thành thật hiếu học, lúc đó thiếu niên kia sa cơ lỡ vận, bị kẻ thù truy sát, không biết làm sao chỉ đành trốn vào núi sâu, lúc thoi thóp sắp chết được Mộc Tuyên cứu giúp. Mộc Tuyên cảm động vì khí tiết và sự kiên cường của thiếu niên đó, đưa thiếu niên về núi Thương Lam, khởi đầu làn sóng đồ đệ tử đời này thu nhận đồ đệ do Mộc Tuyên dẫn đầu...

Ta quay đầu nhìn, trong bụi cỏ bên kia, đại ma đầu đã vác thiếu niên thoi thóp sắp chết vốn dĩ phải nằm đây lên vai.

Hắn quay đầu nhìn ta, lạnh lùng dặn dò: “Nhớ lời ta dặn.” Sau đó nhảy mấy cái bay về phía chân trời, không biết hắn đưa người từng là đồ đệ của hắn đến chốn thâm sơn cùng cốc nào nữa...

Tùy tiện thay đổi quỹ đạo cuộc đời kẻ khác như vậy có thật sự ổn không...

Đưa mắt tiễn đại ma đầu đi, ta thở dài phui phui bùn đất trên mặt mình, sau đó xoa xoa bụng. Để diễn cho chân thực, hắn thật sự không cho ta ăn cơm ba ngày. Hắn bắt ta nằm đây, bắt ta thay thế thiếu niên kia, trở thành đồ đệ của Mộc Tuyên, bước vào cuộc sống của hắn, tiếp cận hắn, lừa gạt hắn, sau đó cướp linh kính về, cuối cùng bỏ đi.

Ta thật sự không nén nổi cảm khái trong lòng, không hổ là đại ma đầu, đối với bản thân mình mà cũng có thể tính kế tàn nhẫn như vậy.

Phía trước loáng thoáng có tiếng bước chân truyền đến, ta lập tức tập trung tinh thần, có trộm được linh kính hay không, có trở về được không phải xem tuồng này diễn thế nào!

“Cạch” một tiếng, bước chân dừng lại trước mặt ta, có bóng người đứng trước mặt ta.

Ta thều thào ho mấy tiếng, mở mắt ngẩng đầu nhìn hắn. Ánh tà dương chênh chếch trên cây cỏ, trong ánh sáng ngược, đôi mắt đó giống hệt đôi mắt ta nhìn thấy trong huyền băng, có một độ cong hoàn mỹ, chứa đựng ánh sao đẹp đẽ nhất, nhưng so với sau này lại trong trẻo hơn nhiều, thiếu đi mấy phần thăng trầm bể dâu.

Hơn ba trăm năm nay xem ra hắn thay đổi rất nhiều, nhưng điểm duy nhất không đổi là thần sắc lạnh lùng thờ ơ của hắn.

Hắn lẳng lặng nhìn ta một hồi, sau đó lấy trong túi vải tùy thân ra một con gà quay.

Gà! Gà quay!

Ta nuốt nước bọt đánh ực một tiếng, thật sự rất đói.

Đại ma đầu không nói ta biết thức ăn Mộc Tuyên lấy ra là gà quay! Thơm quá đi! Lúc đó đồ đệ hắn rốt cuộc đầu óc có bệnh gì không mà lại làm cao từ

chối con gà quay này chứ! Ta suy nghĩ, muốn nhận kẻ đầu óc có bệnh như vậy làm đồ đệ, thật ra sự phụ này cũng chẳng bình thường...

Ta gắng sức áp chế thèm muốn thức ăn của mình, nhìn hấn nói: “Tôi không cần...”

Mộc Tuyên lại nhìn ta một lúc: “Được.” Hấn cất lại gà quay, đi vòng qua ta.

Ê! Khoan đã! Đâu phải như vậy!

Ta chớp mắt, trong đầu chỉ có một ý nghĩ - Tuyệt đối không thể để hấn đi! Bỏ lỡ thời cơ này, muốn tìm lại một sự kiện để tiếp cận hấn thật không dễ.

Ta lập tức lăn tròn dưới đất, đưa tay túm gấu quần hấn. Hấn quay đầu nhìn ta, đầu óc ta trắng xóa, chỉ đành đối diện với ánh mắt hấn, âm thầm toát mồ hôi lạnh: “Hay là... cho tôi con gà quay này đi.”

Im lặng không nói ăn gà quay, ta liếc nhìn Mộc Tuyên ngồi bên cạnh, hấn đang thêm củi khô vào đống lửa, gương mặt nhuốm ánh lửa vừa tươi sáng vừa sinh động. Ta hồi lỗi một cách sâu sắc, rốt cuộc đã đi sai bước nào, tình tiết hoàn toàn khác với những gì đại ma đầu nói với ta!

Hấn cho ta gà quay, ta ăn, hấn không vớt ta lại, cũng không đưa ta về phái Thương Lam mà nhóm lửa dưới đất, trông có vẻ như định qua đêm ở đây.

Giờ phải làm sao đây?

Ta đang trầm lo lắng, bỗng nghe Mộc Tuyên hờ hững hỏi một câu: “Tại sao ngươi một mình ở trong núi Thương Lam?”

Cuối cùng cũng có một câu từ trong kịch bản. Ta hắng giọng, nói: “Nhà tôi sa cơ, bị kẻ gian truy sát đến đây, không có thức...”

“Keng” một tiếng, Mộc Tuyên rút kiếm ra khỏi vỏ, cầm kiếm xuống đất đánh “xoẹt” một tiếng nữa, Hề Phong kiếm trong truyền thuyết chiếu lên mặt ta, hấn nắm đốc kiếm, kẽ xoay lưỡi kiếm, ánh lửa phản xạ lấp lánh khiến mắt ta sắp mù, “Không nói thật thì ta sẽ chém ngươi cho yêu quái ăn.”

Ta thật sự sắp tè ra quần, tên này có thật là Mộc Tuyên chưa nhập ma không, có thật là kẻ tu tiên không? Có khác gì đại ma đầu kia đâu!

“Nói nói nói! Tôi nói!” Ta lập tức ôm đầu, “Tôi bị người ta uy hiếp! Người đó muốn tôi giết ngài...” Tay run cầm cập ném chủy thủ lưỡi đã xoắn lại trong tay áo ra.

Hấn nhìn chủy thủ: “Đây là tiên khí.”

Di vật mẹ ta để lại cho đương nhiên là tiên khí thượng hạng, nếu không phải cổ đại ma đầu quá cứng, hiện giờ chủy thủ này cũng không bị xoắn lưỡi. Ta run giọng nói: “Tôi không biết đây là gì, người đó cho tôi vật này, sau đó bắt tôi ra về tội nghiệp, nhân lúc ngài không đề phòng mà ra tay.”

Đôi mắt đẹp của Mộc Tuyên nhú lại, “Người đó là ai, tại sao lại biết hành tung của ta?”

“Tôi không biết, tôi không biết gì hết, hấn uy hiếp tôi, nếu không sẽ làm nhục tôi.” Ta không biết sống chết nặn nước mắt, “Hấn còn muốn giết tôi nữa, tôi không còn cách nào nên mới làm vậy.” Ta nhào tới nắm tay Mộc Tuyên, “Ngài có thể cứu tôi không! Ngài là đại đệ tử của phái Thương Lam, ngài lợi hại như vậy nhất định có thể cứu tôi!”

Hấn cụp mắt, nhìn bàn tay đang nắm tay mình của ta, mắt phản chiếu ánh lửa lung lay.

Ta vội vàng nói: “On cứu mạng tôi nguyện lấy thân báo đáp! Chỉ cần không chết! Sau này muốn tôi làm gì cũng được!”

Hấn ngược mắt nhìn ta, một lúc sau mới nói: “Nếu vậy thì theo ta về Thương Lam đi.”

Ta không tin hấn chỉ đơn thuần muốn cứu ta đâu, nhìn ánh mắt hấn là biết hấn còn có mục đích khác, không phải muốn dùng ta thăm dò kẻ đằng sau là ai thì cũng nhất ta bên cạnh xem ta rốt cuộc giở trò gì.

Nhưng bất kể hấn nghĩ thế nào, tóm lại hấn cũng đã giữ ta bên cạnh. Quá trình này tuy khác với những gì đại ma đầu nói, nhưng dù sao trăm sông cũng về biển. Còn những tình tiết khác... thôi đừng so đo nữa.

Ta lập tức khấu đầu với hấn ba cái: “Tạ ơn thu nhận của sư phụ!”

Mộc Tuyên nhướng mày nhìn ta: “Ta nói làm sư phụ của ngươi lúc nào?”

Ta vâng vâng ngón tay, ra vẻ tội nghiệp nhìn hấn: “Nhưng con đã lạy rồi...”

“...”